

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 70.780 van 14 januari 1998

A. 76.094/VI-14.235

In zake : **GHYSELINGS** Jacinthe,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Renaud de BRIEY, advocaat,
place de l'Hôtel de Ville 15-16
1300 Waver,

tegen :

de provincie Waals-Brabant,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. T. VANDENPUT en
Mr. A. VERRIEST, advocaten,
Sint-Bernardusstraat 98
1060 Brussel.

**DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die Jacinthe GHYSELINGS
op 21 oktober 1997 heeft ingesteld met het oog op :

1. de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 26 augustus 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Waals-Brabant waarbij zij, bij wijze van ordemaatregel, met ingang van de kennisgeving van het besluit en totdat het tuchtrechtelijk onderzoek dat tegen haar is ingesteld, afgesloten is, uit haar ambt van vastbenoemd psychopedagogisch werker wordt geschorst, waarbij haar verboden wordt op haar

gewone werkplaats te komen totdat de maatregel is opgeheven en waarbij haar activiteitswedde gedurende de schorsing met de helft wordt verminderd;

2. het opleggen van een dwangsom van 15.000 frank per dag vertraging die wordt opgelopen om haar opnieuw op te nemen in de diensten waarbij zij is aangesteld;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekster de nietigverklaring van diezelfde beslissing vordert;

Gelet op arrest nr. 68.239 van 22 september 1997, waarbij de vordering tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgewezen;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer BOUVIER, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 12 december 1997, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 7 januari 1998 om 10.30 uur;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en van de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. de BRIEY, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en

van Mr. VANDENPUT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOUVIER, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster in 1976 door de provincie Brabant is aangeworven als psychologe, in 1980 een proeftijd heeft mogen vervullen en in 1981 vastbenoemd is; dat zij momenteel, in dienst van de provincie Waals-Brabant, een betrekking vervult van vastbenoemd psychopedagogisch werker in verschillende provinciale onderwijsinstellingen; dat de bestendige deputatie op 27 februari 1997 tegen haar een tuchtprocedure heeft ingesteld; dat zij haar heeft gehoord op 5 juni 1997, in het bijzijn van haar advocaat; dat het proces-verbaal van die hoorvergadering op 7 augustus ter kennis is gebracht; dat de bestendige deputatie op 26 augustus het bestreden besluit heeft uitgevaardigd op de grond dat verzoekster "zeer ernstige tekortkomingen ten laste (waren) gelegd", dat er "duidelijke aanwijzingen voor een zware fout" waren en dat de genoemde tekortkomingen het beheer van de diensten, waarbij (zij) (was) aangesteld, in het gedrang konden brengen, of, erger nog, de belangen van de personen die om consult kwamen vragen, kon(den) schaden"; dat dat besluit op 29 augustus 1997 ter kennis van verzoekster is gebracht; dat verzoekster, onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid, op 12 september bij de Raad van State een vordering tot schorsing van voormeld besluit heeft ingesteld, alsook een vordering tot het opleggen van een dwangsom; dat die vorderingen bij arrest nr. 68.239 van 22 september 1997

zijn afgewezen op de grond dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet gerechtvaardigd was; dat verzoekster op 9 oktober 1997 opnieuw door de bestendige deputatie is gehoord en dat men haar vervolgens verzocht heeft op 6 november haar verweermiddelen voor te dragen;

Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat de vorderingen niet-ontvankelijk zijn, omdat verzoekster de keuze had tussen twee schorsingsprocedures, namelijk de gewone procedure bepaald in het tweede lid van artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en de procedure wegens uiterst dringende noodzakelijkheid bepaald in het derde lid van die bepaling en omdat zij, zodra zij één van die procedures heeft gekozen en haar vorderingen zijn afgewezen, geen gebruik meer kan maken van de andere procedure;

Overwegende dat het principe "electa una via, non revertitur ad alteram" niet van toepassing is wanneer er twee schorsingsprocedures kunnen worden gevolgd en wanneer de vordering die volgens één van die procedures is ingesteld, wordt afgewezen om een reden die geen verband houdt met de wettelijke voorwaarden die moeten worden vervuld om een schorsingsmaatregel te kunnen opleggen, maar alleen te maken heeft met het feit dat de aangevoerde uiterst dringende noodzakelijkheid ontbreekt; dat de eiser in een dergelijk geval gerechtigd is om zijn vordering nog eens volgens de gewone procedure in te stellen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve handeling alleen kan worden bevolen als de eiser aantoonde dat er kans is op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en als hij één of meer ernstige annulatiemiddelen aanvoert;

Overwegende dat verzoekster die kans in casu wettigt met de volgende argumenten :

- het bestreden besluit is kennelijk onwettig;
- de feiten die de verwerende partij haar ten laste legt, zijn niet ernstig genoeg om de getroffen maatregel te wettigen : er is geen duidelijke aanwijzing dat zij een zware fout of een strafbaar feit heeft begaan;
- de tuchtprocedure die op 27 februari 1997 is ingesteld, is nog steeds niet afgesloten en de kans bestaat dat het onderzoek niet binnen een redelijke termijn wordt afgesloten, te meer daar volgens de artikelen 58 en volgende van resolutie nr. 245 d.d. 30 maart 1973 waarbij de provincieraad het statuut van bepaalde categorieën van personeelsleden van het provinciaal onderwijs heeft bepaald, een procedure moet worden gevolgd waarbij eerst de straf wordt voorgesteld, waarbij in de mogelijkheid wordt voorzien om beroep in te stellen bij een commissie van advies inzake beroep - die kan bevelen om een aanvullend onderzoek in te stellen en die de belanghebbende moet horen - en waarbij de bestendige deputatie pas daarna een beslissing kan uitvaardigen, dat alles met inachtneming van de termijnen, zodat pas na aanzienlijke tijd een beslissing kan worden uitgesproken;
- het zou bijzonder moeilijk zijn om alles in zijn oorspronkelijke staat te herstellen, als de schorsing niet was bevolen, want het ambt van psychopedagogisch werker vereist een vertrouwensrelatie tussen de psycholoog en de personen die bij hem op consult komen; als verzoekster dus niet snel opnieuw haar ambt mag uitoefenen, kan zij dat vertrouwen niet terugwinnen, te meer daar er "onvermijdelijk" "geruchten" over de redenen van haar langdurige

afwezigheid de ronde doen; bovendien, gelet op het feit dat het ambt van psychopedagogisch werker "een persoonlijke follow-up bij de behandeling van de dossiers vergt, komt die follow-up in het gedrang en brengt de bestreden maatregel haar werk en dat van haar collega's in gevaar;

- de bestreden maatregel is zeer belastend voor het gezins- en privé-leven van verzoekster : die maatregel doet vermoeden dat zij bijzonder zware en onvergefelijke fouten heeft begaan, wat duidelijk niet het geval is; zo heeft die maatregel haar een gevoel van schaamte bezorgd waardoor zij "nagenoeg niet meer het huis uit durft uit schrik dat men haar naar haar beroepssituatie zal vragen"; voorts lijdt zij een aanzienlijk inkomensverlies : met een halve wedde zal zij er niet in slagen om gedurende vele maanden haar eigen lopende uitgaven en de dure behandelingen van haar zwaar zieke ouders die zij moet helpen, te betalen;
- gelet op de motivering van het bestreden besluit, kan dat besluit het vlotte verloop van de tuchtprocedure beïnvloeden en haar bijgevolg een zeer groot nadeel berokkenen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat "de trage reactie van verzoekster in tegenspraak is met het nadeel waarop zij zich beroept" en dat volgens verzoekster voortvloeit uit de verstoring van de vertrouwensrelatie tussen haar en degenen die bij haar op consult komen; dat zij in verband met de verstoring van de "persoonlijke follow-up" betoogt dat die verstoring alleen te wijten is aan verzoekster zelf die de dossiers thuis heeft bewaard, zoals zij heeft toegegeven toen zij op 9 oktober 1997 is gehoord; dat de verwerende partij in verband met het financiële nadeel en de bedreiging van het gezins- en privé-leven van

verzoekster opmerkt dat verzoekster geen enkele bewijs levert om haar beweringen te staven;

Overwegende dat een schorsingsmaatregel die bij wijze van ordemaatregel in het raam van een tuchtprocedure wordt uitgevaardigd, voorlopig is en het betrokken personeelslid in principe geen risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel doet lopen; dat dit evenwel niet geldt wanneer die maatregel, die gepaard gaat met een weddevermindering, niet duidelijk gerechtvaardigd lijkt door de behoeften van de dienst en wanneer die maatregel het personeelslid lange tijd persoonlijk en beroepshalve in een onzekere situatie doet belanden, waarbij het niet zeker is of de betrokkene na de tuchtprocedure eventueel opnieuw in zijn ambt kan worden hersteld en waarbij hem moeilijke levensomstandigheden worden opgelegd;

Overwegende dat de tuchtprocedure tegen verzoekster in het onderhavige geval op 27 februari 1997 is ingesteld; dat de verwerende partij het zes maanden lang niet nodig heeft geacht een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen, een maatregel die zij pas op 26 augustus 1997 heeft genomen; dat zij dus niet ernstig kan aanvoeren dat die maatregel, na zo lange tijd, was ingegeven door "zeer ernstige tekortkomingen" van verzoekster waarvan men reeds bij de aanvang van de tuchtprocedure op de hoogte was, noch door de omstandigheid dat die tekortkomingen het beheer van de diensten en de belangen kunnen schaden van de personen die bij verzoekster op consult komen;

Overwegende dat de verwijdering van verzoekster naar aanleiding van de bestreden maatregel geen einde zal maken aan de conflictsituatie die aan de basis ligt van de tuchtrechtelijke vervolging die tegen haar is ingesteld, maar het herstel in haar ambt veeleer

zal bemoeilijken, onder meer doordat het onmisbare vertrouwen tussen verzoekster en de personen die bij haar op consult komen, door die verwijdering uit haar ambt verloren dreigt te gaan;

Overwegende dat artikel 53 van de voormelde resolutie van 30 maart 1973 bepaalt dat een personeelslid dat in het raam van een "tuchtrechtelijke vervolging wegens een zware fout" preventief wordt geschorst, zijn wedde met de helft verminderd ziet, zonder dat die wedde daardoor lager kan zijn dan de werkloosheidsuitkering waarop het recht zou hebben gehad als het aanspraak had kunnen maken op het stelsel van de sociale zekerheid voor werknemers; dat de wedde van verzoekster in casu is teruggebracht tot 36.856 frank netto per maand; dat uit het dossier blijkt dat de uitgaven waarvoor verzoekster bewijsstukken heeft ingediend zodanig hoog zijn dat haar materiële situatie wel eens sterk zou kunnen achteruitgaan, daar de tuchtprocedure lang zou kunnen aanslepen; dat uit het dossier en inzonderheid uit het inspectieverslag dat aan de basis ligt van de tuchtrechtelijke vervolging, tevens blijkt dat verzoekster psychologisch zeer zwaar lijdt onder de relatie tussen haarzelf en haar collega's en meerderen; dat de bestreden maatregel, als die lange tijd wordt gehandhaafd, haar toestand kan verergeren; dat uit die gegevens blijkt dat er gevaar is voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Overwegende dat verzoekster het eerste annulatiemiddel van haar vordering ontleent aan de schending van haar rechten van verdediging, doordat de bestreden beslissing waarbij zij bij wijze van ordemaatregel met weddevermindering wordt geschorst, is uitgevaardigd zonder dat zij vooraf is gehoord; dat zij opmerkt dat zij niet is gehoord over de noodzaak om een dergelijke maatregel uit te vaardigen, maar alleen over

de feiten die haar in het raam van de tuchtprocedure ten laste zijn gelegd;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoekster, toen zij op 5 juni 1997 is gehoord, de gelegenheid heeft gekregen om nader in te gaan "op elke maatregel die op grond van de feiten die haar ten laste waren gelegd, kon worden getroffen"; dat zij voorts betoogt dat verzoekster geen "wezenlijk verschillende verdediging had kunnen aanvoeren, als men haar vóór de hoorvergadering van 5 juni 1997 had laten weten dat haar een schorsing in het belang van de dienst en weddevermindering kon worden opgelegd, in afwachting van een eventuele tuchtstraf"; dat zij daaruit besluit dat verzoekster geen belang heeft bij het middel; dat zij bovendien aanvoert dat de artikelen 52 en 53 van het voormelde statuut bepalen dat preventieve schorsing met weddevermindering in het raam van de tuchtprocedure tot de mogelijkheden behoort, zodat verzoekster "aangezien een tuchtprocedure tegen haar was ingesteld, zeker moest vermoeden dat zij in het belang van de dienst kon worden geschorst : - na te zijn gehoord - maar vóór de eventuele tuchtstraf was uitgesproken"; dat zij opmerkt dat verzoekster, aangezien bovendien in geen enkele bepaling staat dat het personeelslid moet worden gehoord, niet kan aanvoeren dat zij moest worden opgeroepen om te worden gehoord; dat zij tot slot opmerkt dat de ten laste gelegde feiten bekend waren en dat daarover een debat op tegenspraak is gevoerd toen verzoekster is gehoord, onder meer uit het oogpunt van het belang van de dienst, aangezien men het heeft gehad over de problemen die zich hebben voorgedaan in verband met de tridisciplinaire begeleiding van de leerlingen, de inachtneming van het beroepsgeheim en het feit dat verzoekster de afstand moet nemen die voor de uitoefening van haar taak onontbeerlijk is;

Overwegende dat de artikelen 52 en 53 van de voormelde resolutie nr. 245 van de provincieraad van 30 maart 1973, waarin de schorsing van personeelsleden in het belang van de dienst wordt geregeld, niet bepalen dat de belanghebbende vooraf moet worden gehoord; dat een dergelijke maatregel, die tot gevolg heeft dat het personeelslid uit zijn ambt wordt verwijderd en het een aanzienlijk deel van zijn inkomen kan ontnemen, vereist dat het wordt gehoord om het de kans te geven uiteen te zetten waarom de geplande maatregel volgens hem niet door het belang van de dienst is ingegeven; dat het personeelslid dus, wanneer die maatregel tijdens de tuchtprocedure wordt overwogen, meer bepaald op een ogenblik dat geen enkel voorstel is gedaan om de betrokkene een straf op te leggen die zijn definitieve of tijdelijke verwijdering uit diens ambt inhoudt, van die maatregel op de hoogte moet worden gebracht en zijn verdediging terzake moet kunnen voorbereiden en voordragen;

Overwegende dat men verzoekster in het onderhavige geval niet heeft laten weten dat de verwerende partij van plan was om haar bij wijze van ordemaatregel en in het belang van de dienst te schorsen en haar wedde aanzienlijk te verminderen; dat zij zich op dat punt niet heeft kunnen verdedigen; dat het middel ernstig lijkt;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die vervuld moeten zijn om de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling te kunnen schorsen;

Overwegende dat niets erop wijst dat de verwerende partij zich aan de tenuitvoerlegging van dit

arrest wil onttrekken; dat de vordering tot het opleggen van een dwangsom niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 26 augustus 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Waals-Brabant waarbij Jacinthe GHYSELINGS, bij wijze van ordemaatregel, met ingang van de kennisgeving van het besluit en totdat het tuchtrechtelijk onderzoek dat tegen haar is ingesteld, afgesloten is, uit haar ambt van vastbenoemd psychopedagogisch werker wordt geschorst, waarbij haar verboden wordt op haar gewone werkplaats te komen totdat die maatregel is opgeheven en waarbij haar activiteitswedde gedurende de schorsing met de helft wordt verminderd.

Artikel 2.

De vordering tot het opleggen van een dwangsom wordt afgewezen.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzitting van de VIe kamer, rechtsprekend in kort
geding, op veertien januari 1900 achtennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
Mevr. NOTEBAERT, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.